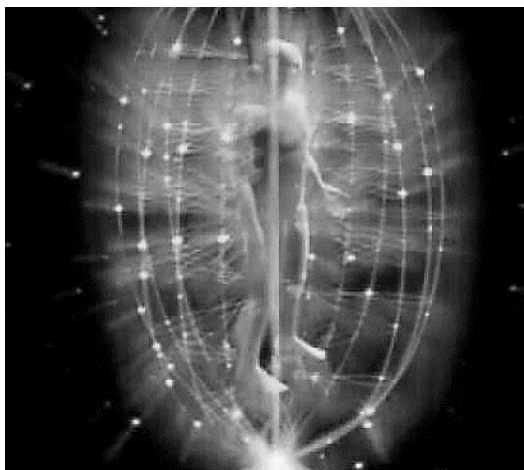

PHS TIBOLD SZABINA

II. rész

A fizikai lét felvállalása és körülményeink, kapcsolataink elfogadása

Ha megértettük a **Lélek-fény valóság princípiumát**, mint létünk esszenciája a tudatosulás útján, akkor azon is el kell gondolkodnunk, hogy ha elsősorban **Lélek** vagyunk a végtelenség tudathullámaiban, akkor mi értelme van a megtestesülésnek, a limitált valóságok megjárásának és sorsunk megszenvedésének?

Jogos kérdés. Mivel nem vagyok a Mindenség Teremtője, csak azokra a felismerésekre tudok támaszkodni, amelyek személyes élményeimből merítődnek, így kimondhatom, hogy a testemből való kiemelkedésem élménye és a felsőbb énemmel való találkozásom bebizonyítottak számomra azt a valóságot, amiről most beszélni szeretnék.

Minden, ami a Teremtésben előfordul és megjelenik, valamilyen *csodálatos, omnipotens, alkotó szellemi megnyilatkozás eredménye*. E végtelen kibontakozásnak és folytonos formálódásnak egyetlen célja van, az élményszerzés és alkotás állandóan fényesedő, finomuló, kikristályosodó gyönyörűsége.

A lélek-eszencia, egy felszabadult fény-lény, mely tudatos minden rezdüléséről, önmaga állandóan kiteljesedő összességéről.
Amikor elhagyja a fizikai testet, akkor újra

találkozik teljességével, mely egy tértelen, időtlen, határtalan szférában létezik. Van valami az emberi sors nehézségének lényegében, *amit a paradicsomból való kiűztetés, a bűnbeesés és az Isteni Rendet való megszegés eredményeként tartunk fenn magunk előtt.*

Isten megteremté embert, mint utolsó általunk feljegyzett mozzanatot a hatalmas alkotásban; mégpedig 'teremté őt a maga képére'.

Hatalmas titok van itt felfedve számunkra, amit évezredekken át félremagyaráztak a vallástanok. Ha Istennek emberi formája lenne, akkor vajon férfi, vagy női formában létezik-e? Valószínűleg egyikben sem, mert *a Teremtő egy hatalmas, alkotó tudat, mely mindent átsző és mindenben lélegzik. Tehát minden, ami a Teremtésben létezik, Istentől ered, és Isten a saját teremtésében él, és alkot tovább végtelenül.* Itt joggal kérdezhethetjük, hogy mi is van ezzel saját képére formálással? Erre senkinek nincsen válasza, de a többezer éves múltból visszamaradt emlékek elének tárnak különböző civilizációkat, s bizony nem minden tudatosan tevékenykedő emberfajta néz ki ugyan úgy, mint mi. Az a bizonyos pillanat az Éden Kertjében, amikor a kígyó megkísérti az emberpárt a Tudás Fájának gyümölcsével, megjelenít egy hulló fajtát, aki megrontja az emberpár ártatlanságát. Ez az emberpár Ádám és Éva, akik a Biblia szerint sem az első földi emberek. Ők az ótestamentum első emberei, akiket egy olyan „Isten” teremtett, akinek talán valóban ember formája lehetett, egy laboratóriumi kísérlet gyanánt. Nem az a Teremtő lélektudat, mely megteremtette és behatolja a Mindenséget, azt a csodát, amelyben élünk, s mely tudat-folyamnak részesei vagyunk.

Ezzel az új, kísérleti emberpárral, Ádám és Évával megindult egy inkarnáció, mondhatnám egy „genetikai erőszak”, melynek eredményeként a mai ember technikailag

magasabb szellemi képességgel rendelkezik, és az Édenünket gondolkodás, lelkiismeret nélkül bitorolja.

A Teremtő Istentől való eltávolodásnak eredményeként, véget nem érő harcot folytat a Gonosszal, aki megkísértette a tudás fájának gyümölcsével, a materiális lét állandó kísértőjével. Ennek a genetikai machinációnak eredményeként az emberiség eltávolodott a Lélektől, a Szeretet Forrásától.

„Szabadíts meg a Gonosztól” imádkozzuk, s a gonoszt magunk kívülinek véljük. Holott a gonosz csak akkor létezhet, ha mi magunkban utat engedünk neki tetteinkkel, szándékainkkal. Itt jelenik meg írásomnak a címe 'A Fizikai Lét

Felvállalása', mert a gonosztól való megszabadulásunk fizikai erőpróbánk lényege.

A lélek megtisztultan amalgám a testtel, amikor megszületik. Abban a pillanatban, amikor testet ölt, megkezdí harcát a negatív erőkkkel. Az Anya az első, aki formálja. Azonnali környezete a következő. Lassan a világ kitárul előtte, és minden befolyás hatással van rá. Ezt nevezzük élmény gyűjtésnek. Nem minden élmény felemelő. A lelkünk feladata, hogy megváltsa az énünket. *A Lélektudat és ismeret az az erő, ami visszakiséri lélekfényünket eredendő otthonába, a Teremtő Szeretet-Fényházába.*

Mi is a Teremtő keze az alkotásban és Szelleme az univerzális manifesztációban? Nem más, mint a megelevenedett valóságok végtelen sora.

Hiszen a Teremtés önmagát teremti a végtelenségben. A Teremtés Édenkertje a Természet, mely számunkra a Földanya világa. Ha elfogadunk olyan irányú gondolatokat, melyek a teremtés megalapozott rendjét megszegik, elveszítjük Édenkertünket, amint az meg is történt többször is az ősmúltban, s azóta is egyre durvábban bitoroljuk, mélységes szégyenünkre.

Az Aranykornak vége, a tiszta harmóniát egy féltékeny, irigy, anyagba vetett hitű, öldöklő, hamis emberi természet árnyékolja be. Ebben a meg nem határozott ősi pillanatban az emberiség **sárba** ragad, s **elveszíti az örökkévalóság tér-időt kizáró szabadságát.** Megindul a 'gólemek' gyártása (genetikai kísérletek), következésképpen lelkünk

megtapasztalja a lélek testbe szorult gyötrelmeit. Megszakad a folytatólágosságunk és megéljük a születés és halál vég nélküli körforgását. A Föld háromdimenziós síkjára kényszerülünk, s a negyedik dimenziót már csak halállal érhetjük el. Nevezzük ezt az utat **sorsnak**, mely remélhetőleg egy magasabb megvilágosodáshoz vezet.

Sorsszerűen megtapasztaljuk önmagunk erényeit és árnyékoldalát. Ha most átugrunk gondolatban az űrbe, megpillanthatjuk úgy a hatalmas sötétséget, mint a fényttesteket. Képzeld el, hogy az, ami fény, már tudatos és az, ami sötét, még alszik. Azért, mert alszik, nem tudat nélküli, hanem talán álmodik.

Álmodja önmaga megfényesedését, tudatosulását.

A szerves és szervetlen részei a Mindenségnek lassan megfogalmazódnak. Ami fent, az lent. A mi emberi felvállalásunkban ugyan ezek a dualitások alkotják meg a földi valóságunkat. A tudomány felfedezi mind azt, bizonyítani próbál kísérleteivel, számításával, amit már lélek szinten mindannyian tudunk. Ahhoz viszont, hogy kiemelkedhessünk tudatosan ebből a technokrata világból, meg kell tanulnunk emberségünk lényegét. **Jézus a szeretet tanát és annak megváltó erejét hagyta az emberiségre.** Ez a tan különbözteti meg a Jézus hitűeket a többi vallások dogmáitól. Ezek közé a judeó-kereszténységet is hozzásorolom, mert minden, amit az Ótestamentum regél, az **Újtestamentum, Jézus velünk kötött szövetsége átvált emberséggé, jósággá. Jézus jött, és emlékeztetett minket az első szövetségre, mely a teremtés hajnalán a Teremtő tökéletes rendjére alapozódott.** Azt az első szövetséget az emberiség megszegte, ezért élünk most egy önmagából kifordult valóságban. A fent elmondottak után, nézzünk magunkba és kérdezzük meg, mi a fenét keresünk mi itt a földön, ha a fényes lelkünk már egyébként is mindent tud? Jogos kérdés. A válaszom, hogy felvállaltuk ezt az életutat sorsunkkal együtt.

Mindannyian tetemre hívtuk előző egzisztenciáink tetteit, még mielőtt megszülettünk volna. Tudtuk, mit kell megtanulnunk és mit kell jóvá tennünk.

Felvállaltuk életünket örömeivel, szomorúságaival, tragédiáival és megpróbáltatásaival. Ismertük születésünk körülményeit és a szüleinket is, mielőtt beléptünk e világba. Sokan mondják, hogy létükről és születésükről ők nem tehetnek semmit. Nagy hiba ez, mert mindazt, ami az életünkben van, felvállaltuk még születésünk előtt. A minőségi különbséget az adja, hogyan állunk hozzá életfeladatunkhoz.

Az élet-halál körforgásának karmikus rendjében kiegyenlítődnek a lélek fénytestében ütött sebek.

A fénytestünk halványodik negatív cselekedetek és alantas gyakorlatok eredményeként. Mint ahogyan szívből jövő tettek és megnyilvánulások felragyogtatják a lelkünket, a rossz tetteink elsötétítik.

A jóság, és a Jóisten egymásba elyettesíthetők.

Minden önzetlen, jó tett isteni megnyilvánulás. Néha választások elé érkezünk és nem világos az igaz út. Kérdezzük meg magunktól, ha Jóisten lennék, mit tennék ez esetben? *Mert tudunk isten igéjében tenni és gondolkodni.*

Minden esemény az életünkben próba és feladat. Az emberek körülöttünk pontosan azt a szerepet játszik meg, amire őket a sors kihívta.

Bármilyen igazságtalannak is tűnik valami, ami velünk megesik, mindig tudnunk kell, hogy alapvetően kétféleképpen tudunk reagálni rá: bedühödünk és bosszút esküszünk, rájuk vele magunkat, lassan elemésztyük életfényünket, az arcunk, szívünk megkeményedik és lelkünk teli lesz sötét foltokkal, keserőséggel. Vagy, tovább lépünk áldással, és rábizzuk a Teremtőre az utolsó ítéletet. Miért emésztenénk fel önmagunkat feleslegesen? A bosszú nem a mi feladataink közé tartozik. *Ha pedig vétettünk valaki ellen, ismerjük fel tettünket és mutassunk megbánást. Legyen előttünk a Szeretet törvénye mindig érvényben, abba tartozik a jóvátétel is.*

Előző órán megismerkedtünk az **éber-gyűjtőpont** fogalmával. Itt most szeretném összekötni a **fizikai lét felvállalásával** ez előbbi kettős fogalmat, hiszen az **éber-gyűjtőpont** nélkül nem mozoghatnánk a valóságok között. Amint elmozdul a gyűjtőpontunk, a valóságképünk és az érzelmeink is megváltoznak. Minden aktív tettünkkel és

döntésünkkel mozgatjuk a gyűjtőpontunkat, tehát változtatjuk a valóságunkat. Ebből a vetületből szemlélve természetszerűvé kell váljon, milyen lényeges az, hogy szeretetből, vagy dühből tesszük, amit teszünk. *Ezek az érzelmi pólusok dominálják a földi valóságképünket, olyannak látjuk, amilyen pozícióba mozdítottuk a gyűjtőpontunkat.* Szeretném, ha mindannyian felismernénk és tanítanánk, hogy a felelősségvállalás minden gondolatunkért, tettünkért és vágyunkért megváltoztatja a világot, amelyben élünk. Mi változunk, mi változtatunk. Bennünk van az erő, hogy az életünk pontosan olyan legyen, amilyennek szeretnénk. Ha rossz, vagy nehéz dolgokkal állunk szemben, áldjuk meg és oldjuk meg gyengédséggel. A világunk gyengédségre vágyik. Szelídítsünk, ápoljunk, erősítsük a jót. Ne azzal törődjünk, ami rossz és gonosz, hanem mindig azzal, ami a világunkra a leghatékonyabb jóval hat.

Feladatok:

Rátékinteni azokra az emberekre, akik valamilyen formában hozzájárultak énünk és sorsunk kialakulásához.

Írjuk le a számunkra legfontosabb pillanatokat, melyek megtanítottak minket valamire saját magunkkal kapcsolatban, akár pozitív, akár negatív formában.

Jegyezzük le felismeréseinket ezekről az élményekről a Lélek és Test dualitásának vetületéből.

Köszönjük meg azoknak, akik mellettünk álltak és formáltak minket ebben az életben.

